

Разхождайки се с бирчки в ръка, достигнахме до едно кръстовище. В средата на кръстовището имаше бял пластмасов стол, а на стола седеше мъж по потник, който се беше напил като гъдулка. Имаше и "паважна екзема". Около пияницата се бяха насъбрали 15-20 човека и се опитваха да го осветят. Ние не бързахме за никъде и поспряхме, да позяпаме сеир. Ицо реши да попита някой от наваницата къде се дават мотори под наем, пияницата обаче чу за какво става дума и изломоти, че той самият дава отлични мотори под наем. Поведо ни на зиг-заг през някаква сумрачна задна уличка, като през цялото време се подпираше, за да не се плъосне пак на земята. Накрая стигнахме до един гараж, където нашият почерпен приятел държеше собствения си мотор. Явно беше решил да изкара някой лев в бързината. За съжаление обаче се оказа много алчен и с Ицо не се спогодиха. По-нататък видяхме табела пред една къща, че се дават мотори. Беше вече затворено, но в двора се мотаеше едно дете и ние му подвигнахме да извика татко си. Таткото се казваше Фернандо и беше много симпатичен. Договориха един мотор за утре и тръгнахме да вечеряме. По път към района с ресторантите, група старци, клечащи пред един дюкян ни предложиха марихуана, но ние им отказахме и опитахме да им обясним на английски за пораженията, които наркотиците причиняват върху човешкия организъм.

Ресторантчето беше доста созополско, цените надути, а храната – калпава. Всичко това подсили усещането за неекзотичност и леко се потюхкахме, че не си стояхме в Индия. Навръщане минахме по заобиколен път и даже май разменихме реплики с група местни келеша.

Вечерта в квартирата Ицо направи импровизирани снимки за индийски визи с Айфона, на мъждивата светлина на крушката. Поприказвахме си малко на заспиване и сме откъртили.

Когато се събудих, от Ицо и Баева нямаше и помен. Според плана, трябваше да са минали през Фернандо за мотора и да са отпрашили към Коломбо, да търсят индийското посолство. Аз се произлежавах половин час, но подтикван от присъщото ми любопитство, станах и тръгнах да видя тъпото Негомбо на дневна светлина.

Наблизо имаше плаж

Тъй като не съм голям любител на плажовете, реших директно да се отправя към автогарата и да хвана рейс за самото сърце на Шри Ланка – града Канди, бивша столица на Планинското кралство. Първо, че “Планинско кралство” ми звучеше много интригуващо и второ – приятелят ми Василий ми беше казал, че в града Канди има някакъв изумителен храм, в който съхраняват автентичен зъб от Буда. Речено-сторено. Тръгнах пеша в една посока, с намерение да стигна до автогарата. По път видях машина за пари и изтеглих още, защото (за разлика от Индия) бай шриланкаджия грам не се свени да си поиска. Стана ми зверски горещо и спрях един туктук. Шофьорът ми поиска много тлъста цена и аз пробвах да се попазаря. Този дори и не си даде труда да ме чуе. Направо ме наруга на шриланкански и даде мръсна газ на туктука. Спрях следващия. Той ми каза още по-дебела цена и от първия, но аз спечен от неуспешния опит за пазарене, се намърдах вътре, барабар с куфара, раницата и усещането, че съм ебати будалата. Туктукаджията обърна и потегли натам откъдето идвах. Мина точно покрай квартирата, сякаш за да ми покаже, че съм трамбовал в жегата абсолютно напразно.

Автогарата отново ми напомни за българската провинция. Единствената разлика (а може би не) бяха амбулантни търговци, които обикаляха с кошове наоколо и шумно предлагаха закуски, от непознато за мене естество. Открих рейс за Канди, купих си билетче и се намърдах вътре. Очевидно водачът на рейса за Канди беше някакъв саунд-маниак, защото в рейса имаше 6 големи трилентови колони плюс поне още 20 малки говорителчета. Търговците също се качиха и започнаха да рекламират на висок глас закуските си, за ужас на млада двойка западници, които седнаха пред мене. Освен западниците, всичко друго си беше парцалив бай мангал от местен произход. След като тия с кошниците приключиха с дефилето, шофьорът запали и потеглихме с висока скорост по посока на Планинското кралство. Слънцето грееше ослепително, природата

беше пищна и зелена, по всичките безброй колони гърмеше "Бони М" и аз за първи път се почувствах весел и щастлив в Шри Ланка.

Хубава зелена природа

Река, в която се къпят някакви хора

След известно време пристигнахме в града Канди. Автогарата и гарата бяха една до друга и имаше голямо струпване на хора.

На автогарата в Канди

Всички нещо крещяха, рейсовите бибипкаха, туктуци се провираха насам-натам, просяци ме атакуваха, устата ми се напълни с прах, а темето ми се изпоти от жаркото обедно слънце. Метнах се в един туктук и казах: "Карай към някое хубаво и евтино място, където да се настаня!". Туктукаджията беше много разговорлив и пътуването протече приятно. Отдалчихме се малко от автогарата, в посоката, от която бях пристигнал с рейса, свихме наляво и започнахме да катерим една много тясна и почти отвесна уличка. Освен че беше много стръмно, непрекъснато имаше завои и аз се чудя как тоя туктук се справи с изкачването и как не се обърна. След малко спряхме пред чудно хубава квартира, която беше много евтина и имаше огромно фоайе. Едната страна на фоайето беше изцяло остъклена и разкриваше изключителна гледка от върха на нашия баир, към още няколко баира. По баирите растяха високи палми, а между палмите имаше сгъшени къщички. Вечерта, когато небето стана тъмносиньо, прозорчетата на къщичките светнаха, а някакви насекоми, присъщи за тропическата джунгла, започнаха да издават разнородни звуци. Както и да е, аз таман пристигах и беше още обяд, така че се разплатих с туктукаджията и се разбрахме да ме вземе следващата сутрин, за да ме метне до ботаническата градина. Теглих си един душ и полегнах малко, да презаредя батерията.

Фоайето на квартирата

Другата част на фоайето

Отворената врата в дъното е моята стая, също с изглед към баирите

Изгледът от прозореца

Стаята с моите партакеши и насраната от гълъби раница

След като се належах, прехвърлих си снимките от апарата на компютъра и проверих събитията от Фейсбука, станах, обух джапанките и поех по надолнището към града. Хазяинът ме светна на един по-кратък път (пътека), който беше много приятен, а и не минаваха коли. Планът за следобеда беше да разгледам центъра, да ям нещо типично за региона, да посетя знаменития храм със зъб от Буда, да откроя мястото, откъдето можеш да снимаш храма от високо и да го снимам, да си купя една торба ледена бира, да седна във фоайето на квартирата и да се натарелянкам като прасе.